

folkforum.nl – we folk You

De hoes heeft iets van oude socialistische propaganda-posters, maar de knipoog en het hippe omhoogstaande kapsel van de wijzende figuur verraden het al: de jonge Duitse groep Nobody Knows neemt het allemaal niet zo serieus. Hoewel de bandleden allemaal pas rond de twintig zijn (oprichter Max Heckel werd in 1986 geboren) hebben ze al 6 cd's op hun naam staan, waarvan de eerste in 2003 verscheen. Hun jongste album We Folk You uit 2009 is grotendeels vrolijk van aard, de groep beschikt over een gezonde dosis zelfspot en speelt een repertoire dat in een gezellige kroeg of op een vrolijk festival niet zou misstaan.

Bij de Intro wordt aan de knoppen van een radio gedraaid en krijgen we een soort voorproefje van wat komen gaat. De Outro (een bewerking van een stuk van Johannes Brahms) is een uitgebreide instrumentaal met veel viool en piano die klinkt als oud vinyl. Nobody Knows speelt daartussendoor feestfolk in een internationale mix. Dus hoor je zowel een Ierse klassieker middels een vrolijke versie van The Star Of The County Down (met ene Ian McSherman uit Aberdeen als gast, het tekstboekje vermeldt viool, maar ik hoor hier toch echt een fluit), als een lekker verfolkt Frans gedicht: François van de 15de-eeuwse dichter François Villon, met fijne percussie en viool en een vleug trombone. Deze dichter is blijkbaar geliefd bij de band, hij komt in Duitse vertaling nog in twee stukken terug. De ballad Foggy Gardens (met tango-achtig intermezzo) komt met een iets te zwaar doorschemerend accent wat minder uit de verf, dat vormt overigens verder niet echt een probleem, geeft soms zelfs een extra grappig tintje aan een lied. De liedjes in eigen taal klinken

echter wel overtuigender, zo blijkt uit onder meer Katjuscha (in Russische sferen), Jean-Jacques Und Nicola (de tekst is vrij naar François Villon) en de vertaalde Schotse traditional McPherson, waarin de Keltische klanken zich op een of andere manier vermengen met een soort Alpengeluid uit de trombone. Voor wie een zwak heeft voor het Italiaanse partizanenliedje Bella Ciao hebben ze een Duitse versie (met aan het begin een lieflijke damesstem en een Italiaans einde, komen de accordeonklanken uit een keyboard?) opgenomen. Met hulp van de Cobblestones uit Berlijn spelen ze Galway Piper, dat er zo net voor het einde van de plaat nog even uitspringt. De uitvoering met vooral piano in de begeleiding heeft een gothic aandoende donkere uitstraling en mooie samenzang.

We Folk You is een heel lekker te genieten plaat, dat wil zeggen tot aan de tweede extra track. Daar hadden ze het van mij ook bij mogen laten, de eerste bonus, Dein Rotes Haar, is namelijk nog een fijn opgewekte ode aan roodharige dames (en eigenlijk aan iedereen als ik het tekstboekje mag geloven), maar bij de Studioimpressionen slaat de meligheid zwaar toe. Dat zal ongetwijfeld hilarische taferelen opleveren hebben bij de opnamen, maar voor de luisteraar voegt het niets toe. Ach, we zullen dit minpuntje maar toeschrijven aan iets te uitbundig jeugdig enthousiasme. De groep heeft namelijk wel wat te bieden als ze live kunnen waarmaken wat de cd belooft. Er staan dan ook al flink wat optredens op het programma in Duitsland en ze willen graag hun vleugels uitslaan. Met We Folk You laat Nobody Knows in elk geval horen dat ze een kans verdienen.

folkforum.nl, (05/2010)